

Publicerad 2020-04-16 06:00 av Koloristen

Natten drivas bort. Dagen gryr. Joh.1.:5.

Nattskuggan

Han är det,
min påstådde beskyddare.
Född ur mörkret
samt omgivande skymningsväsen.

En själ full av tankar
om vad den kommer ihåg.
Det anser jag vara
ett minnesmärke
över förlorad kärlek
och hur tiden gick.

Han ser ut mig
med sina mörka ögon
och ser fara
i min existens,
kommer närmare,
redo att slå mig.

Men jag stannar kvar
och omfamnar dagen.
För det är min enda vän
som väntar på mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Koloristen med Poeter.se id #112888 innehar upphovsrätten